

άνεμπαίγνιδο τό, ΙΚονδυλάκ. Πατούχ. 107 *άνε-
δαίγνιδο* Κρήτ.

Έκ τοῦ ρ. *άνεμπαίζω* κατ' ἐπίδρασιν τοῦ οὐσ. παι-
γνίδι. Ὁ μεταπλασμός τῆς καταλ. διὰ τὴν σύνθεσιν, πβ.
παιδί ἀλλὰ παλαιόπαιδο, χωράφι ἀλλ' *άνεμοχώ-
ραφο* κττ.

1) *Άνέμπαιγμα* 2, ὁ ἰδ., Κρήτ.: *Τ' άνεδαίγνιδο τῶν
άνθρώπων - τοῦ κόσμου - τοῦ χωριοῦ* 2) *Άνέμπαιγμα* 1
ΙΚονδυλάκ. ἐνθ' ἄν.: Φρ. Θὰ μὲ πάρουνε 'ς τ' *άνεμπαίγνιδο*
(θὰ μὲ σκώπτουν).

άνεμπαίζω Θράκ. Κάρπ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.)
κ. ἄ. *άνεδαίζω* Θράκ. (Στέρν.) *άναμπαίζω* Ζάκ. Ἡπ.
Κύπρ. Μεγίστ. Πελοπν. (Γελίν. Γέρμ. Καλάβρυτ. Κλου-
τσινοχ. Κορινθ. Μάν. Μεσσ. Πάτρ.) κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ.
ΑΚαρκαβίτσ. Ἀρχαιολόγ. 36 *άναδαίζω* Βιθυν. *άναμπαί-
ζου* Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Τσακων.

Έκ τῆς προθ. ἄνὰ καὶ τοῦ ἀρχ. *έμπαίζω*.

Έμπαίζω, σκώπτω τινὰ ἐνθ' ἄν.: *Γιατί μ' άναμπαίζεις;
Μεσσ. Δέν ήξεύρει νά κουβεντιάσῃ καὶ τὸν άναμπαίζουνε
Μάν. Δέν είχαν άλλο σκοπό παρὰ νά άναμπαίζουν τὸ ξεπε-
σμό τους ΑΚαρκαβίτσ. ἐνθ' ἄν. || Φρ. Άναμπαίζει καὶ μὲ
τὸν κόλο του (έμπαίζει ὅλους καὶ τὸν έαυτόν του) Μάν.
|| Παροιμ. φρ. Ὁ μυξῆς άναμπαίζει τὸ σαλιάρι (ἐπὶ κατα-
γελάστου σκώπτοντος ἄλλους) Ζάκ. || Παροιμ.*

*Κάθετ' ή πομπή 'ς τή στράτα κι άναμπαίζει τοὺς διαβάτες
(ἐπὶ ἀνθρώπου πολλὰ ἐλαττώματα ἔχοντος καὶ ἄλλους
σκώπτοντος) Κορινθ. κ. ἄ. || Γνωμ. Τίποτε μὴν άναμπαίξῃς,
μόνο τὸ γέρω άνάμπαιξέ τον, γιατί σά γεράσῃς θὰ σ' άναμπαί-
ξουν Πάτρ. Συνών. άναγελῶ 1, άναγορεύω 3 β, κοροί-
δεύω, περιγελῶ, περιπαίζω.*

***άνεμπαιξιάρης** ὁ, *άναμπαιξιάρης* Πελοπν. (Μάν.)

Έκ τοῦ οὐσ. **άνεμπαιξιᾶ < άνεμπαίζω*.

Ἀνθρωπος συνηθίζων νά έμπαίζῃ, νά περιγελᾷ, σκώ-
πτῃς: Ὁ δεῖνα εἶναι άναμπαιξιάρης κι ὅποιονε ἰδῇ τὸν άνα-
μπαίζει. Εἶναι ένας άναμπαιξιάρης ποῦ άναμπαίζει καὶ μὲ τὰ
μοῦτρα του. Συνών. άναγελαστής 1, άναγελαστούρης,
άναγέλαστρος (ἰδ. άναγέλαστρον 2), **άνεμπαίχτης*,
γελασιάρης, κοροιδευτής, κοροιδιάρης, περιγε-
λαστής, περιγελαστούρης, περιπαίχτης.

***άνεμπαίχτης** ὁ, *άναμπαίχτης* Λεξ. Βλαστ. *άνα-
δαίχτης* Βιθυν.

Έκ τοῦ ρ. *άνεμπαίζω*. Τὸ *άναδαίχτης* ἐκ
τοῦ θηλ. *άναδαίχτρα*, ὅπως *κλέφτης - κλέφτρα*
- κλέφτρης κτλ.

**Άνεμπαιξιάρης*, ὁ ἰδ.

***άνεμπάλιστος** ἐπίθ. *άνεμπάλιος* Πόντ. (Σάντ.)
άμπάλιστος Πόντ. (Τραπ.)

Έκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **έμπάλιστος*
< έμπαλίζω, παρ' ὁ καὶ *μπαλίζω*.

Ὁ μὴ ἐπιδιωρωμένος, ἐπὶ ἐνδύματος: *Λώματα άνεμπά-
λιγα*. Συνών. *άμπάλωτος* 1.

***άνέμπεσμαν** τό, *'νέμπεσμαν* Πόντ. (Οἶν.)

Έκ τοῦ ρ. **άνεμπέφτω*.

Πτώσις. Συνών. *πέσιμο*.

***άνεμπέφτω**, *'νεμπέφτω* Πόντ. (Οἶν.)

Έκ τῆς προθ. ἄνὰ καὶ τοῦ ἀρχ. *έμπίπτω*.

Πίπτω: *Μή τρέδῃς, 'νεμπέφτεις*. || Παροιμ. φρ. *Μονά-
χος του ποῦ 'νεμπέφτει 'κι κλαίει ('κι = δέν). Ποῦ 'νεμπέφτει
γυρεύει κλαδὶν νά πιάγῃ (ὁ δυστυχῶν ζητεῖ μέσον σωτη-
ρίας). Συνών. πέφτω.*

άνέμπιστος ἐπίθ. ΜΜαλακάς. Ἀσφόδ. 110 — Λεξ.

Δημητρ. *άνέμπιστους* Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Έκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *έμπιστος*.

Ὁ μὴ ἔχων ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς ἄλλους, φιλύποπτος,
δύσπιστος ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Τί κι ἂν ἀργά, φτωχὰ πουλλιά, σᾶς λύθηκαν τὰ μάγια

κι άνέμπιστα τὰ μάγια σας παίζουν λοξὰ καὶ πλάγια;

ΜΜαλακάς. ἐνθ' ἄν. Ἀντίθ. *άνέννοιος* 2.

άνεμπλήζω Κύθν. *άνεδληῶ* Κρήτ. Μέσ. *άναμπλή-
ζομαι* Σκῦρ.

Έκ τῆς προθ. ἄνὰ καὶ τοῦ ρ. **έμπλήζω*, ὁ ἐκ τοῦ
ἀρχ. *έμπίπλημι*.

1) Πληρῶ, γεμίζω Κρήτ. Κύθν. 2) Μέσ. πληροῦμαι
τροφῆς, χορταίνω Σκῦρ.: *Άναμπλήστ' τὸ μουλάρ' - τὸ πρό-
βατο.*

άνέμπληστα ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) *άνόμ-
πληστα* Πελοπν. (Λακων.)

Έκ τοῦ ἐπιθ. *άνέμπληστος*.

Ἀδηφάγως, ἀπλήστως ἐνθ' ἄν.: *Τρώει άνέμπληστα.*

***άνεμπλησιᾶ** ή, *άνεμπλιᾶ* Εὐβ. (Ὁρ.)

Έκ τοῦ ἐπιθ. *άνέμπληστος*, παρ' ὁ καὶ *άνέμπλι-
γος*, ὅθεν τὸ *άνεμπλιᾶ*.

Ἀπληστία: *Τί άνεμπλιᾶ εἶν' αὐτὴ ποῦ 'χεις!*

άνέμπληστος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) *άνέμ-
πλιγος* Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Ὁρ.) — Λεξ. Δημητρ.
άνόμπληστος Πελοπν. (Λακων.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. *άνέμπληστος*. Περὶ τῆς λ. ἰδ. ΒΦά-
βην ἐν Ἀθηνᾶ 27 (1915) Λεξικογρ. Ἀρχ. 148.

Ἀπληστος ἐνθ' ἄν.: *Εἶναι άνέμπληστο παιδί, δὲ χορταί-
νει μὲ τίποτα. Συνών. άχορταστος.*

άνεμώδικος ἐπίθ. Σέριφ.

Έκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. *άνεμώδης* καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ικος.

1) Ὁ ἐκτεθειμένος εἰς τοὺς ἀνέμους: *Ἐπὰ εἶναι άνεμώ-
δικος πολὺ ὁ τόπος.* 2) Ὁ προμηνύων ἄνεμον (θὰ ἐσή-
μαινε κατ' ἀρχὰς τὸν πλήρη ἀνέμου): *Τὸ νῆδ φεγάρι, ἅμα
εἶναι δίπλα, εἶναι άνεμώδικο. Συνών. άεραῖτος 1, άνεμι-
κὸς Α 1.*

***άνεμωνεᾶ** ή, *άνιμουνεᾶ* Θράκ. (Μάδυτ.)

Έκ τοῦ οὐσ. *άνεμώνη* κατὰ τὰ εἰς -εᾶ ὀν. φυτῶν.

Τὸ φυτὸν *άνεμώνη*, ὁ ἰδ.

άνεμώνη ή, λόγ. σύνηθ. *άνεμώνα* Λεξ. Βλαστ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. *άνεμώνη*.

Φυτὸν ποῶδες μετὰ ριζώματος πολυετοῦς (*anemone*)
τῆς τάξεως τῶν βατραχιωδῶν (*ranunculaceae*). Συνών.
άνεμωνεᾶ. Πβ. *άγριοπαπαρούνα*.

***άνεμώνω**, *άνεμούχου* Τσακων.

Έκ τοῦ ἀρχ. *άνεμῶ*. Ἰδ. ΜΔέφνερ Λεξ. Τσακων.
καὶ GAnagnostopoulos Tsakon. Grammat. 48.

1) Ρίπτω εἰς τὸν ἄνεμον: Αἰνιγμ. *Πέντε γι ἄγκαϊ, τὸν
τοῖχο γι άνεμούκαϊ* (πέντε τὴν πήρανε, 'ς τὸν τοῖχο τὴν
πετάξανε. Ἡ μύξα). 2) Μέσ. ὀρμῶ: *Άνεμούτε τάτσου*
(ῶρμησεν ἔξω).

***άνεμωτὸς** ἐπίθ. *άνεμουτὲ* Τσακων.

Έκ τοῦ ρ. *άνεμώνω*.

Ἀπερριμμένος οἶονεὶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, πεταγμένος.

άνεν σύνδ. Ζάκ. Ἰμβρ. Κρήτ. Κύπρ. Πόντ. (Ἀμισ.
Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) *άνεν*
Κρήτ. Κύθηρ. *άνε* Ἡπ. (Τζουμέρκ.) Ἰμβρ. Κρήτ.

